

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 31.01.1984, sp. zn. 1 Cz 54/83, ECLI:CZ:NS:1984:1.CZ.54.1983.1

Číslo: 32/1986

Právní věta: Také oznámení o tom, že poškozený neučinil žádná opatření k zabránění škod způsobených zvěří, je ohlášením požadované skutečnosti (§ 36 odst. 1 zákona č. 23/1962 Sb.). Bylo-li takové oznámení učiněno, samo neprovedení opatření k zabránění škod způsobených zvěří nevede k zániku nároku na náhradu škody.

Soud: Nejvyšší soud ČSR

Datum rozhodnutí: 31.01.1984

Spisová značka: 1 Cz 54/83

Číslo rozhodnutí: 32

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Myslivost, Náhrada škody, Pracovní kázeň

Předpisy: 23/1962 Sb. § 36

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalující organizace se vůči žalovanému mysliveckému sdružení domáhala náhrady škody na lesních porostech způsobených ohryzem zvěří 1) .

Okresní soud v Jablonci nad Nisou rozsudkem žalobu zamítl. K odvolání žalující organizace krajský soud v Ústí nad Labem svým rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně. Tento rozsudek odvolacího soudu byl ke stížnosti pro porušení zákona, podané generálním prokurátorem ČSR, zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ČSR sp. zn. 1 Cz 43/81 a věc byla vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí.

Krajský soud v Ústí nad Labem dalším rozsudkem znovu rozhodl, že se rozsudek soudu prvního stupně potvrzuje a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Své rozhodnutí odvolací soud odůvodnil především tím, že podle ustanovení § 36 odst. 1 zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti, je poškozený mimo jiné povinen ohlásit předsedovi rozhodčí komise do 30 dnů od 30. června běžného roku, jaká opatření učinil k zabránění škod způsobených zvěří. Protože žalující organizace ve stanovené lhůtě oznámila, že žádná taková preventivní opatření neprovedla, odvolací soud dovodil, že její nárok na přiznání požadované náhrady zanikl, a proto žalobu zamítl.

Nejvyšší soud ČSR rozhodl o stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ČSR, tak, že tímto rozsudkem odvolacího soudu byl porušen zákon.

Z odůvodnění:

Z ustanovení § 36 odst. 1 zákona č. 23/1962 Sb. o myslivosti /2/ vyplývá, že způsobí-li zvěř ohryzem škodu na lesních porostech, je poškozený pod sankcí ztráty nároku na náhradu škody povinen oznámit předsedovi rozhodčí komise: a) škodu vzniklou v období od 1. 7. předcházejícího roku do 30. 6. běžného roku, b) požadovanou výši náhrady a c) jaká opatření učinil k zabránění škod působených zvěří, a to vše do 30 dnů od uplynutí uvedeného období. Oznámení všech tří požadovaných skutečností je předpokladem pro přiznání uvažované náhrady škody. Pokud poškozený opomene ve stanovené lhůtě některou z těchto skutečností oznámit, pozbývá vzhledem k výslovnému ustanovení § 36 odst. 1 citovaného zákona nárok na náhradu.

Obsah oznámení poškozeného o opatřeních učiněných k zabránění škod působených zvěří je závislý na tom, zda a jaké opatření v tomto směru byla učiněna. Přitom je třeba zdůraznit, že i negativní oznámení (tj. oznámení o tom, že poškozený žádná preventivní opatření k zabránění škod neučinil) je ohlášením požadované skutečnosti a zachovává poškozenému z tohoto hlediska nárok na náhradu. Proto otázka, zda a jaká opatření provedl poškozený k zabránění škod působených zvěří, nemůže mít (za předpokladu, že poškozený učinil požadované, byť i jen negativní, ohlášení včas) význam z hlediska trvání nároku na náhradu ve smyslu ustanovení § 36 odst. 1 zákona č. 23/1962 Sb., ale jen z hlediska výše náhrady škody (§ 34 odst. 4 citovaného zákona.

Jestliže zákon o myslivosti v ustanovení § 34 odst. 4 spojuje s neprovedením přiměřených opatření k zabránění škod působených zvěří následek spočívající ve snížení náhrady škody podle míry zavinění poškozeného, nekze ustanovení § 36 odst. 1 zákona vykládat tak, že by podle něho stejná okolnost (tj. neprovedení opatření k zabránění škod působených zvěří, jehož nutným důsledkem je negativní ohlášení) vedla k zániku nároku na náhradu škody. Pak by totiž ustanovení § 34 odst. 4 zákona č. 23/1962 Sb. nemělo smysl.

Odvolací soud, který vycházel v této věci z jiného právního názoru, porušil svým rozsudkem zákon v ustanovení § 36 odst. 1 zákona č. 23/1962 Sb.

1) Srov. k tomu rozhodnutí uveřejněné pod č. 114/1967 Sbírky rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR.

2) ve znění zákonů č. 146/1971 Sb. a č. 96/1977 Sb. (platí v ČSR) z zákonů č. 159/1971 Sb. a 100/1977 Sb. i vyhlášky č. 171/1975 Sb. (platí v SSR)